

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi G. L. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa G. L.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Sprawiedliwości i Naczelnej Radzie

Adwokackiej o ochronę dóbr osobistych, zadośćuczynienie i odszkodowanie,

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 6 sierpnia 2008 r.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 6 kwietnia 2011 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 16 września 2010 r.,

oddala zażalenie i przyznaje radcy prawemu S.Z. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 16 września 2010 r. odrzucił skargę G. L. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 6 sierpnia 2008 r. wskazując, że powołane w skardze okoliczności i dowody istniały w czasie postępowania, którego wznowienia domagała się skarżąca. Nie można zatem uznać, że skarga oparta została na podstawie wznowienia przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c.

Odnosząc się do powołanej przez skarżącą podstawy wznowienia w postaci pozbawienia możliwości działania, będącej skutkiem nienależytej reprezentacji, Sąd Apelacyjny stwierdził, że w tym zakresie skarga podlega odrzuceniu jako spóźniona, gdyż na podstawie tę można powołać się przed upływem trzymiesięcznego terminu, liczonego od dnia kiedy strona dowiedziała się o wyroku (art. 407 § 1 k.p.c.). Skarżąca wiedziała o wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 sierpnia 2008 r. co najmniej od 3 października 2008 r., zaś skargę o wznowienie postępowania wniosła w dniu 7 sierpnia 2009 r., przy czym na podstawie wznowienia przewidzianą w art. 401 pkt 2 k.p.c. powołała się dopiero w piśmie z dnia 31 maja 2009 r. Podjęta przez nią próba zaskarżenia wymienionego orzeczenia skargą kasacyjną nie ma wpływu na bieg terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c. i nie może być traktowana jako niezawiniona przyczyna uchybienia terminowi do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Z tego względu nie zasługiwał na uwzględnienie zgłoszony przez skarżącą wniosek o przywrócenia powyższego terminu.

W zażaleniu na to postanowienie G. L. wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, podnosząc zarzuty naruszenia art. 403 § 2 w związku z art. 410 § 1 k.p.c., art. 24 w związku z art. 417 k.c. oraz art. 325 w związku z art. 361 i art. 406 k.p.c. Skarżąca wniosła również o rozpoznanie postanowienia Sądu Apelacyjnego odmawiającego przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje zapatrywanie, zgodnie z którym badanie dopuszczalności wznowienia postępowania nie ogranicza się do kontroli, czy wskazane przez skarżącego okoliczności dają się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, lecz wymaga ustalenia, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje. Skarga o wznowienie postępowania podlega - w myśl art. 410 § 1 k.p.c. - odrzuceniu, jeżeli w okolicznościach konkretnej sprawy sprecyzowana przez stronę podstawa nie zostanie przez sąd stwierdzona (zob. m.in. postanowienia: z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 71/08, OSNC-ZD 2009, nr 4, poz.88; z dnia 26 września 2008 r., V CZ 55/08, niepubl.; z dnia 6 listopada 2009 r., I CZ 57/09, niepubl.). Do poglądu tego, aprobowanego przez skład orzekający, nawiązał Sąd Apelacyjny wskazując, że powołane przez skarżącą okoliczności i dowody nie mogą być kwalifikowane jako podstawa wznowienia postępowania przewidziana w art. 403 § 2 k.p.c., gdyż - jak wynika z uzasadnienia skargi - skarżąca miała możliwość powołania się na nie w poprzednim postępowaniu. Zarzut naruszenia art. 403 § 2 w związku z art. 410 § 1 k.p.c., oparty na odmiennym założeniu, nie mógł więc wyrzeć zamierzonego skutku.

Domagając się przeprowadzenia kontroli postanowienia Sądu Apelacyjnego w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania skarżąca nie wskazała w istocie żadnych przesłanek wskazujących na wadliwość tego orzeczenia. Już z tej tylko przyczyny nie ma podstaw do podważenia jego trafności. W związku z przytoczoną przez skarżącą przyczyną spóźnionego powołania podstawy wznowienia określonej w art. 401 pkt 2 k.p.c. przypomnieć jednak wypada, że w judykaturze zostało już wyjaśnione, iż wniesienie skargi kasacyjnej nie przerywa biegu terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Każdy z wymienionych środków przysługuje od prawomocnego rozstrzygnięcia niezależnie, przy czym skarga kasacyjna tylko od orzeczeń sądu drugiej instancji; w związku z czym wybór konkretnego z nich należy wyłącznie od strony i istnieje możliwość wniesienia obu środków jednocześnie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 czerwca 2009 r., V CZ 24/09, OSNC-ZD 2010, nr 2, poz. 46; z dnia 5 lutego 2010 r., III CZ 67/09, niepubl.).

Bezzasadny okazała się zarzut naruszenia art. 325 w związku z art. 361 i art. 406 k.p.c. Wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Apelacyjny wskazał wyraźnie, że zaskarżonym postanowieniem odrzucił skargę o wznowienie postępowania wniesioną przez G. L. w dniu 7 sierpnia 2009 r., uzupełnioną przez jej pełnomocnika pismem z dnia 31 maja 2010 r. i w pełni odniósł się do obu powołanych podstaw wznowienia.

Odrzucenie przez Sąd Apelacyjny skargi o wznowienie postępowania po dokonaniu formalnego zbadania tego środka zaskarżenia nie oznacza dokonania oceny jego merytorycznej zasadności. Z tego też względu za oczywiście chybiony uznać należy zarzut naruszenia art. 24 w związku z art. 417 k.c. stanowiących podstawę roszczeń dochodzonych w postępowaniu objętym skargą.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.